

Giới thiệu Trần Tiên Sinh Và Trình Phu Nhân

Bạn đang đọc truyện Trần tiên sinh và Trình phu nhân của tác giả Cửu Lộ Phi Hương trên website đọc truyện online. Tôi lấy một anh chàng, chàng không phải người thông minh tuyệt đỉnh, cũng không đẹp trai thoát tục. Chàng rất bình thường, có thể làm sai việc, chân tay luống cuống vì không biết làm thế nào cho xong. Chàng rất lương thiện, có thể nhặt chó con bị bỏ rơi ngoài đường về nhà, sau đó cúi đầu chờ vợ mắng. Chàng cũng rất đánh đá, mặt dày không chịu rời giường; có thể cố tình gây sự, rồi lẫn lộn ăn vạ làm nũng. Nhưng mà, một người đàn ông như vậy, mới có thể thân nhiên đánh răng bên cạnh lúc tôi đang ngồi chồm hổm trên bồn cầu, hai đứa mới có thể cùng gác chân nhau bày ra một chữ “đại” lúc ngủ trên giường, mới có thể mặt không đổi sắc nhìn tôi bày ra tất cả những tư thế, bộ dạng xấu xí nhất lúc lấy ráy tai, xĩa răng, ngoáy mũi. Tôi ở bên chàng, những thứ thuộc về phạm trù thẩm mỹ thì rất ít, thỉnh thoảng mới lãng mạn, nhưng điều này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc chàng yêu tôi, tôi yêu chàng. Có lẽ, đây mới là hình thái của tình yêu trong cuộc sống thường ngày. Thở rập, bình thản mà chân thực không gì sánh được.

Bạn đang đọc truyện *Trần Tiên Sinh Và Trình Phu Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Ngày 12/3, tết trồng cây, hôm đó cũng là ngày sinh nhật của Trần tiên sinh, bọn họ kết hôn.

Ngày kết hôn là do Trần tiên sinh quyết định, lúc bàn bạc với Trình tiểu thư, anh bảo, “không thể chọn ngày Valentine, cũng không thể làm vào ngày sinh nhật của em được.”

Trình tiểu thư ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì vào ngày kỷ niệm ngày cưới, anh phải tặng em một món quà, nếu như trùng ngày rồi, về sau vào ngày này anh cũng chỉ có thể tặng em một món quà thôi, em bị thiệt á.”

Trình tiểu thư cân nhắc một hồi, gật gật đầu đồng ý sâu sắc: “Vậy cũng không thể chọn vào ngày Valentine trắng và ngày sinh nhật của anh được.”

“Không, chọn 1 trong 2 ngày này đi”. Trần tiên sinh nói, “Như vậy em có thể tặng anh bớt đi một món quà, anh lại có thể tiết kiệm tiền cho em rồi, em xem anh vun vén việc nhà chu đáo biết bao.”

Trình tiểu thư xoa xoa đầu anh tỏ ý khen ngợi, Trần tiên sinh cũng dụi dụi đầu sung sướng.

Vào ngày cưới xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, theo trình tự thì Trần Hựu Lâm tiên sinh phải tới nhà Trình Y Nhiên tiểu thư đón dâu, bị các bạn gái của cô dâu trêu chọc, quay mòng mòng rồi mới có thể cõng cô dâu xuống lầu, dẫn vào xe hoa.

Nhưng mà sau khi Trần tiên sinh bị đám bạn gái xâu xé ác liệt xong, khi mà đám con gái nhàn nhã đến khó chịu thì cuối cùng cũng chịu thả anh ra cho đi tìm vợ, cái ô khóa đã lâu không bôi dầu của nhà cô Trình lại quay ra phản chủ ngay tại thời điểm mấu chốt này.

Cửa đây không ra.

Mặc kệ người bên trong kéo, đẩy, lời thế nào, người bên ngoài đá, đấm, đập ra sao, cánh cửa sắt lớn vẫn đứng lì lì không chút sứt mẻ như trước, chắn giữa anh và cô dâu mới, giống như ngăn trâm của Vương mẫu ngăn hai bên bờ sinh tử.

Mọi người hốt hoảng mở hô hô ra ào ào, nhao nhao kêu gọi người của công ty mở khóa đến. Trình tiểu thư ở bên trong chờ trán thờ dài. Trần tiên sinh ở ngoài cửa, không chịu từ bỏ vịn vào cái khóa: “Mày thả vợ tao ra ngay, thả ra ngay, thả ra! Trả vợ lại cho tao, trả lại cho tao, đồ khốn kiếp!”

Nhưng mà trên thực tế, chỉ có tác giả mới có thể cho nam chính ngón tay vàng thôi, cuộc sống không có chuyện như vậy.

Tất cả để mặc nam chính tức tối vịn đi vịn lại, cuối cùng vẫn cứ phải chờ nhân viên của công ty mở khóa tới, vợ của anh mới được thả ra,

Đương nhiên, tiệc cưới bắt đầu muộn hơn 1 tiếng đồng hồ so với dự tính.

Người đã kết hôn ở Trung Quốc đều biết, đây là một trận lao lực. Bận rộn cả một ngày giờ, về đến nhà, cô dâu chú rể tắm rửa xong là vòng lên giường nằm, ai đi gặp Chu Công của người nấy. (đi ngủ)

Sáng sớm ngày thứ hai, Trình tiểu thư mở mắt dậy trước Trần tiên sinh, cô ấy bò dậy khỏi giường, đi đun một nồi cháo, quét tước nhà mới, sắp xếp bàn ăn xong xuôi rồi mới đi lật chăn của Trần tiên sinh, đuổi anh rời giường đi rửa mặt.

Lúc cùng nhau ăn sáng, Trình Y Nhiên nhìn thấy tay Trần Hựu Lâm hơi run, cô cầm tay anh lại nhìn một chút, mới biết cái tay ngọc ngà này ngày hôm qua lúc vận khóa vì dùng lực lớn quá mà bị tróc một lớp da, cô thở dài giúp anh dán băng cứu thương, xoa xoa đầu anh nói:

“Ngày đầu tiên kết hôn, em đã dùng hết băng cứu thương cho anh rồi đấy, tối hôm nay, nhiệm vụ lúc anh đi làm về là mua một hộp băng nữa dự phòng, biết chưa?”

Trần tiên sinh ngoan ngoãn gật đầu, rồi đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Trần Tiên Sinh Và Trình Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sau khi kết hôn, Trình tiểu thư đã biến thành Trình phu nhân rồi, Trần tiên sinh thật thà, hiền lành chưa bao giờ dám mang về nhà phiền phức gì cho vợ. Chỉ có duy nhất ngày mưa hôm nay là phá lệ.

Trình Y Nhiên nhìn Trần Hựu Lâm ôm con chó nhỏ ẩm ướt, run rẩy, ư ử ư ử; mắt cô lạnh như dao khía vào da thịt anh Trần.

“Đây là thứ gì vậy?” Cô chống nạnh, ngăn ở cửa chính, không cho phép Trần tiên sinh cời giày vào nhà.

“Là ... chó.” Trần tiên sinh đáp yếu ớt.

Tiếng sấm, tia chớp bên ngoài giống như đang làm nền cho tâm trạng của Trình phu nhân, cô trừng mắt: “Em không biết nó là chó sao! Em hỏi anh mang nó về làm cái gì? Hai chúng ta ban ngày đều đi làm ở bên ngoài, trong nhà lại nhỏ như vậy, làm sao mà nuôi nó?”

Trần tiên sinh và con chó nhỏ cùng nhìn Trình phu nhân: “Nhưng mà, em không cảm thấy nó rất đáng thương ư?”

“Ặc ặc...” Con chó rất biết phối hợp góp vào một câu.

Trình phu nhân day day trán: “Trần Hựu Lâm, em nói anh cũng xem xét tình hình thực tế chút được không.”

“Nó rất đáng thương a. Em muốn vứt nó đi sao?” Trần tiên sinh tỏ vẻ cụt hứng, trong mắt lại lóe lên một tia sáng lấp lánh, “Tôi đã lấy phải một cô vợ lòng dạ sắt đá rồi.”

“Ặc ặc...”

Gân xanh trên trán Trình phu nhân lại giật giật, nắm lấy cái muôi muốn đánh người, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Trần tiên sinh, cô ấy lại thấy mềm lòng, cuối cùng thở dài nói: “Được, tối nay chúng ta giữ nó lại, nhưng mai nhất định phải mang nó đi.”

Trần tiên sinh ngay lập tức cời giày vào nhà, ôm chó vào trong nhà tắm: “Vậy chúng ta tạm thời nói chuyện giữ lại trước nhé.”

“Em nói là tạm thời giữ lại nha, ngày mai phải đem đi.”

“Tóm lại chính là chuyện giữ lại.”

Trình phu nhân bắt đắc dĩ thở dài, cô biết chú chó này sớm mai chỉ sợ lại càng khó đưa đi rồi.

Bọn họ nhận nuôi con chó đầu tiên trong cuộc đời, đặt tên nó là “Thịt Viên”. Lúc đầu Trình phu nhân không thích nó lắm, nhưng ở chung lâu dần, cô đã hoàn toàn trở thành tù binh của viên thịt màu trắng chỉ biết lăn lộn này rồi. Ngược lại Trần tiên sinh lại tỏ vẻ oán hận: “Chúng ta đưa nó đi đi, bữa cơm tối nay, thịt em gấp vào bát nó còn nhiều hơn bát của anh.”

Trình phu nhân không đồng ý, đẩy móng vuốt của chồng ra, ôm con chó vào trong lòng “Không phải tự anh cũng có thể gấp sao.”

“Vợ tôi không yêu tôi nữa rồi.” Trần tiên sinh vờ lau nước mắt, lại bị Trình phu nhân khinh bỉ nói: “Lúc đầu là ai bảo nó đáng thương muốn giữ nó lại, bây giờ trong mắt em, anh có giả bộ đáng thương hơn nữa cũng không sánh được với Thịt Viên của em, đi ra chỗ khác chơi đi.”

Trần tiên sinh giận tới nghiến răng kèn kẹt, từ hôm đó, trong nhà thường xuyên diễn ra cảnh một người đàn ông to xác đi tranh sừng với một con cún cưng, mà mỗi lần, Trần tiên sinh đều thảm bại ra về. Đương nhiên, thỉnh thoảng lúc đêm khuya thanh vắng, chú chó con ngây thơ đâu không lại được với người đàn ông nham hiểm bán rẻ thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Trần Tiên Sinh Và Trình Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Một ngày nắng chiều rực rỡ, là một cuối tuần đẹp trời. Trình phu nhân sửa sang xong phần tài liệu cuối cùng, trong đầu cân nhắc đã lâu không hẹn hò với Trần tiên sinh rồi, cô tính toán mức chi tiêu tháng này một lát, cảm thấy đi xem phim, ăn một bữa ngon cũng vẫn có thể chi trả được, bèn lập tức thu dọn đồ, thẳng tiến tới chỗ làm của Trần tiên sinh.

Cô không báo lại kế hoạch tác chiến này cho tổ chức, vốn định cho Trần tiên sinh một niềm vui bất ngờ, ai ngờ Trần tiên sinh ngược lại còn cho một niềm kinh hãi bất ngờ hơn.

Trình Y Nhiên dựa trên cửa xe nhà mình, nhìn một đôi nam nữ từ gara đi ra. Chàng trai đỡ cô gái, mặt có vẻ lo lắng, cô gái cười vờ vịt nói không sao, thể nhưng cơ thể vẫn cứ dựa sát vào người Trần tiên sinh.

Trình Y Nhiên nhú mày, cảm thấy địa vị của mình đã bị công kích không kiên nhẫn gì.

Cô gọi điện cho Trần Hựu Lâm, thấy anh nhận điện mà chân tay luống cuống, cô hỏi: “Đang ở đâu thế?”

“Y Nhiên, anh hôm nay gặp sự cố, không về nhà ăn tối được, em...” Trần tiên sinh vừa ngẩng đầu, thấy Trình phu nhân đang như cười như không đánh giá mình, bỗng chốc có dự cảm không lành, cái tay đang đỡ nữ đồng nghiệp khó chịu như bị lửa đốt.

“Ồ, anh gặp sự cố gì, nói cho em nghe chút.”

Tiếng nói trong điện thoại và giọng nói của Trình phu nhân trước mặt cùng truyền tới tai của Trần tiên sinh. Trần tiên sinh rút cái tay đang đỡ nữ đồng nghiệp về, sờ sờ đầu cười cười: “A ha ha, chỉ là không cẩn thận làm người ta bị ngã, đang muốn đưa cô ấy về nhà này.”

Trình phu nhân gật đầu, mắt lia sang người nữ đồng nghiệp. Trong nháy mắt nữ đồng nghiệp hiểu quan hệ giữa hai người, cô ta hơi xấu hổ đứng thẳng mình dậy, đầu cũng không dám ngẩng lên chút nói: “Tôi... ờ, không làm phiền anh nữa, tôi gọi xe về cũng thế, cũng thế mà.” Nói xong dứt khoát chạy khỏi hiện trường vụ án.

Trình phu nhân dường như vẫn còn khó hiểu nói: “Ồ, em thấy cô ấy đi lại nhanh nhẹn đấy chứ.”

Trần tiên sinh cũng hơi ngạc nhiên gật đầu: “Ồ nhỉ, vừa rồi vẫn còn nghiêm trọng như vậy...”

Trình phu nhân liếc xéo anh một cái, hừ lạnh một tiếng lên xe, Trần tiên sinh ịu xiu ngồi vào ghế lái. Dọc đường, Trình phu nhân chỉ chăm chăm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không nói lời nào, Trần tiên sinh nhìn hồi lâu, mới nói: “Hay là chúng ta đi siêu thị một lát nhé?”

“Làm gì?”

Giọng điệu như muốn thui người dọa cho Trần tiên sinh co rúm cả người lại, anh tui thân nói: “Mua một bàn giặt về nhà quỳ...”

“Không phải có bàn phím sao, chui vào góc nhà, quỳ một đêm đi.”

“Có thể quỳ nửa đêm thôi không... nửa đầu anh còn phải bán thân hầu hạ em nữa.”

Trình phu nhân không nhìn được bật cười, nghĩ một chút vẫn thấy tức, hung hăng nhéo một cái lên cánh tay chồng: “Ai bảo anh ôm chặt như vậy, đồ đàn ông không có tiết tháo.”

“Đau, đau, Y Nhiên, anh làm người ta vấp ngã thật mà, đây là anh sợ cô ta tàn tật rồi, phải lãng phí thời gian anh hầu hạ em để đi hầu cô ta sao...”

“Cả vú lấp miệng em!” Trình phu nhân kết luận: “Tối nay ban anh cho Thịt Viên, anh đi mà hầu hạ nó, không cho anh lên giường của em nữa!”

Trần tiên sinh bắt đầu dĩ thử dài mà trong lòng cũng thấy vui vui. Anh biết một chút dấm chua không ảnh hưởng gì tới tình cảm sâu sắc giữa bọn họ. Thình thoảng nhỏ thêm vài giọt dấm có thể điều chỉnh hứng thú vợ chồng, cũng có thể để đối phương biết lòng mình vẫn đang để ý họ. Trần tiên sinh không khỏi nhớ lại quá khứ, nhớ lúc đầu anh mới theo đuổi Trình tiểu thư, cô còn đang là bạn gái của người khác, khi đó anh ăn dấm (ghen) như là bị axit sunfuric ăn vào xương vậy, từng giọt từng giọt ngấm vào ruột gan. Mà ruột gan anh đã ngấm đến thối rữa cả bụng rồi, quay đầu lại vẫn thích Trình Y Nhiên hết thuốc chữa.

Không có cách nào, ai bảo anh đụng phải ái tình.

Bạn đang đọc truyện *Trần Tiên Sinh Và Trình Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Cuối tuần, hai vợ chồng Trần tiên sinh đi xem phim, lúc xem xong ra ngoài, gặp một người. Trình Y Nhiên tiểu thư trong nháy mắt có hơi lúng túng, mà Trần Hựu Lâm tiên sinh trong nháy mắt lại dấy lên lửa ý chí chiến đấu hừng hực, anh nheo mắt lại mỉm cười, khách sáo đưa tay ra: “Dịch tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Dịch Nam là bạn trai của Trình Y Nhiên trong 3 năm, hồi đó Trình tiểu thư có tình cảm rất sâu đậm với anh chàng này, sâu đến mức bây giờ Trần tiên sinh vẫn cảm thấy bất an và uy hiếp như trước.

Dịch Nam lễ độ bắt tay Trần Hựu Lâm, sau đó hỏi han vài câu với Trình Y Nhiên, qua lại mấy câu bèn xin cáo lui. Trình tiểu thư trông theo bóng dáng của Dịch Nam mà nhấp nha nhấp nhòm. Lúc quay đầu lại nhận được ánh mắt soi mói của Trần tiên sinh.

“Làm sao?”

“Lần trước ai còn bảo anh quý bàn giặt đấy, hôm nay về nhà rồi ai đấy cũng phải quý!”

Trình tiểu thư giờ 2 ngón tay: “Câu này anh nhầm lẫn hai chỗ, thứ nhất bàn giặt là do anh mua về để quý, thứ hai, anh nữ bắt em quý ư?”

Trần tiên sinh thở hồng hộc trừng mắt cô vài lần, thấy cô có vẻ đắc ý, Trần tiên sinh gắng gượng nhịn cục tức xuống, hai người đi ăn.

Ngồi trong nhà hàng, Trình tiểu thư gọi bò bít tết, Trần tiên sinh lập tức lại lên con: “Lúc trước em có thích ăn bít tết ở nhà hàng này đâu, sao hôm nay lại muốn ăn?”

Trình tiểu thư khó hiểu nhìn anh: “Thì bỗng dưng muốn nếm thử một chút, có vấn đề gì sao?”

“Không có.” Trần tiên sinh lại cúi đầu vào mặt sau của thực đơn, nhìn một hồi lâu, anh lại bỗng nhiên nói, “Nghe nói cậu Dịch Nam kia rất thích ăn bò bít tết.”

“À, thế sao ... đợi chút.” Trình tiểu thư đẩy cái thực đơn mà Trình tiên sinh đang dùng để che mặt ra, nghiêm túc nhìn chăm chăm chồng, “Em bảo này Trần Hựu Lâm, từ đầu đến giờ anh đang tỏ vẻ khó chịu gì thế, đã là chuyện lâu lắm rồi, anh còn để ý làm gì.”

Em không thèm để ý là vì em không phải người đi tranh giành bạn gái với anh ta.

Những câu này lượn đi lượn lại bên mép Trần tiên sinh một vòng, lại thức thời nuốt vào bụng: “Không để ý, anh cũng chỉ đơn giản là nhắc lại một câu thôi, Trình Y Nhiên em phản ứng quá lên như vậy làm gì?” Anh dùng vẻ mặt lạnh tanh nói với bồi bàn bên cạnh, “Tôi muốn một phần cái trắng trộn dấm.”

Bồi bàn nhất thời run run khoe miệng: “Tiên sinh, ngại quá, đây là tiệm com Tây.”

Trình Y Nhiên tiếp lời: “Cho anh ấy một phần nỳ Ý trộn dấm hoặc là bít tết trộn dấm là được rồi, nhìn anh ấy chưa loét lên rồi kìa.”

Com nước xong về nhà, Trần Hựu Lâm vẫn cứ luôn miệng nhắc tới Dịch Nam, khiến Y Nhiên thấy phiền, cô khó chịu nói: “Anh thăm mền anh ấy ư! Em vẫn còn số điện thoại của anh ấy đây này, có muốn gọi điện thoại bày tỏ với anh ấy không!”

“Em vẫn còn số của cậu ta!” Trần tiên sinh lặc giọng.

Trình tiểu thư bực mình nói: “Máu chót không phải ở đấy!”

“Máu chót đương nhiên là ở đấy rồi! Vợ tôi lại vẫn còn lưu số điện thoại của bạn trai trước!”

“Chỉ là anh ấy không thay số, em thì lười xóa thôi.”

Trần Hựu Lâm ôm đầu, bộ dạng như suy sụp đến nơi: “Xong rồi, xong rồi, khủng hoảng cấp lần thứ nhất sau khi kết hôn, vợ đi gây chiến với chồng – chuyện trước nay chưa từng có! Tôi phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, đừng cảm đón địch, vợ là của tôi, vợ là của tôi ...”

Gân xanh trên trán Trình tiểu thư giật giật, trừng mắt anh một cái, rồi quay đầu đi thẳng. Trần tiên sinh vội chạy theo: “Em muốn chạy trốn ư?”

“Trần Hựu Lâm, anh làm loạn đủ chưa, anh mà còn nhắc tới chuyện này nữa là em nổi điên lên đấy, em mà điên lên tới nay không cho anh vào phòng ngủ nữa.”

Khoe miệng Trần tiên sinh giật giật, cuối cùng lời đã trực sẵn bên môi cũng nuốt xuống. Im lặng đi được hai bước, một giọng nói yếu ớt lại văng vẳng bên tai Trình tiểu thư: “Em có số của anh ta, nhưng chưa liên lạc bao giờ phải không?”

Bước chân Trình tiểu thư dừng lại.

“Chưa từng liên lạc phải không?”

“Đêm nay anh đừng vào phòng ngủ nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Trần Tiên Sinh Và Trình Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Trần tiên sinh đứng đờ ở cửa. Anh không kéo nổi mặt xuống mà xin lỗi, chỉ lớn tiếng hét: “Em rất cuộc muốn giận tới khi nào!” Trong câu nói chẳng có chút uy hiếp nào, mà toàn là tủi thân và cố tỏ vẻ can đảm mà thôi.

Trình tiểu thư đang tức giận, một lời cũng chẳng muốn nói với anh, lấy một cái gối ném vào người chồng: “Cút đi cho em!”

“Có phải anh lẩn (*) rồi thì em sẽ không tức nữa không! Trần tiên sinh vẫn thờ hồng học như trước.

() Cẩn: nghĩa là cút, xéo; cũng có nghĩa là lẩn lộn. Chỗ này đang ông chẳng bà chuộc ;))*

“Cút” Trình tiểu thư không buồn nhiều lời, kéo chăn ra muốn đi ngủ, nào ngờ cô còn chưa nằm yên, chăn trên người đã bị kéo xuống mất. Gân xanh trên trán Trình tiểu thư phập phồng, trừng mắt tức giận đến nỗi muốn xé xác, mắng người. Nhưng lại nhìn thấy Trần tiên sinh trái chăn ra nền đất, anh nằm xuống, rồi cứ thế lẩn, lại thở hên hên ngồi dậy “Anh lẩn rồi đấy!”

Trình tiểu thư không thể không thừa nhận cô bị chiêu này làm cho kinh hãi tột độ, giữa lúc cô còn đang bối rối, Trần tiên sinh lại gào lên: “Anh phải lẩn mấy vòng em mới không giận nữa!”

Trần tiểu thư lấy luôn chiếc gối duy nhất trên giường, lại ném vào lòng Trần tiên sinh: “Anh cút thẳng ra phòng khách cho em, đi mà tranh giành địa bàn với Thập Viên ấy!”

“Vậy sáng mai dậy rồi không được phép giận nữa nhé!”

Trình tiểu thư nhìn anh chăm chăm, không nói câu nào. Trần tiên sinh lấy một cái gối đặt lại lên giường, tự mình kéo chăn và ôm gối vừa tức giận lại cực kỳ tủi thân đi ra phòng khách. Đi được vài bước, lại quay đầu lại nói lớn tiếng: “Trong ngăn tủ vẫn còn chăn, em lấy ra đắp cho anh! Hừ! Anh mới không thêm nói là đêm lạnh đâu, vợ sinh bệnh anh mới không đau lòng đâu ...”

Anh vừa lẩm bẩm vừa đi ra, tiếng lẩm nhẩm lẫn trong tiếng sủa của Thập Viên. Chú chó nhỏ hình như là đang chán ghét vị nam chủ nhân này, lại giống như nó đang chế giễu anh ...

Trình tiểu thư thở dài một tiếng úp mặt, đối mặt với người như chàng ngốc này, cô có thể giận đến mức nào chứ!

Nằm trên giường trở mình hơn nửa tiếng đồng hồ, Trình tiểu thư vẫn không ngủ nổi, cuối cùng vẫn mặc áo khoác, rón rén đi ra ngoài, thấy chồng cuộn tròn chần lại thành một bọc nằm trên mặt đất, lòng cô lại mềm nhũn, cô ngồi xổm xuống, thở dài nói: “Thực là tên ngốc thiếu cảm giác an toàn.” Nói xong lại chọc chọc lên mặt anh: “Anh là cún sao, cứ phải giả bộ lấy lòng như vậy.”

Thập Viên nằm bên cạnh mở mắt ra, nhìn thấy Trình tiểu thư khe khẽ “ừ ừ” một tiếng. Trình tiểu thư vội đưa ngón trỏ lên môi “xuyt” một tiếng, để Thập Viên im lặng lại. Nào ngờ tay cô còn chưa bỏ xuống, đã bị người ta nắm chặt, Trần tiên sinh nằm trên mặt đất, mắt lấp lánh nhìn vợ chăm chăm: “Vợ ơi, vợ thương chồng rồi phải không, thế thì để anh lên giường ngủ nhé”

Con người Trình Y Nhiên đảo đảo: “Chúng ta không phải đã nói là sáng mai mới hết giận sao?”

Trần tiên sinh kéo kéo áo vợ nói: “Anh sai rồi, lần sau sẽ không dám không tin em nữa.”

“Ờ”

“Lần sau cũng không to tiếng với em nữa.”

“Ờ”

“Vậy chúng ta có thể về phòng được chưa?” Chưa đợi Trình tiểu thư đồng ý, Trần tiên sinh lại thở dài nói: “Nếu anh đã nói như vậy mà em vẫn chưa vừa lòng, vậy chúng ta cứ ở phòng khách đi.”

Trình tiểu thư nheo mắt nhìn chồng: “Anh muốn làm gì?”

Trần tiên sinh nhếch miệng cười, tay dùng sức một chút, kéo Trình tiểu thư xuống dưới người mình: “Phục vụ vợ.”

“A, chờ đã ... Trần Hựu Lâm, chờ đã! Về phòng, về phòng a khốn kiếp! Thập Viên ... Thập Viên đang nhìn kia ...”

“Hừ, đừng tưởng anh không biết, nó nhìn thấy người ta hành sự ở bên ngoài bao nhiêu lần rồi. Anh mặc kệ nó, nó cũng đừng để ý đến anh.”

Cuối cùng cấp bách quá nên Trần tiên sinh vẫn không cho Trình tiểu thư về phòng, hai người trực tiếp hành sự trên sô pha.

Lúc tới cao trào, Trần tiên sinh thăm thì tên vợ một lần lại một lần, dường như là muốn hai người hợp lại làm một.

“Y Nhiên, Y Nhiên, anh yêu em.”

Quen em, thích em, yêu em, kết hôn với em, qua đoạn đường dài như vậy, anh vẫn yêu em như thuở ban đầu, đợi tới khi cả hai đầu tóc bạc phơ, anh vẫn sẽ yêu em như thế.

Cô lạc lối trong biển tình cảm mãnh liệt của chồng, ôm chặt lấy cổ anh, thở hổn hển ghé bên tai anh, dùng giọng đứt quãng nói với anh một lời yêu hoàn chỉnh: “Em cũng yêu anh.”

Bằng lòng mang theo nỗi bất an còn chưa biết, bước vào hôn nhân, hoàn toàn bỏ lại cuộc sống quen thuộc trong quá khứ, tiếp nhận một người khác bước vào cuộc đời mình, sau đó bầu bạn, thương xót lẫn nhau cho đến hết cuộc đời, cô dùng nhiều dũng cảm và tin tưởng nhất để đổi lấy anh - người cô yêu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trần Tiên Sinh Và Trình Phu Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Sự ghen ghét của Trần tiên sinh cũng là có nguyên do.

Nói tới quá trình theo đuổi Trình tiểu thư, Trần tiên sinh có thể thao thao bất tuyệt ba ngày ba đêm, kèm theo đó là rót ra cả ca nước mắt xót xa. Lý do không phải vì ai, chỉ vì Trần tiên sinh nhỏ hơn Trình tiểu thư một tuổi, lúc học đại học, bọn họ học cùng trường, cùng một khoa, cùng một chuyên ngành, thứ duy nhất không giống đó là Trần tiên sinh học sau Trình tiểu thư một khóa.

Thật ra từ lúc nhập học, Trần Hựu Lâm đã thầm mến Trình Y Nhiên tiểu thư rồi, chỉ là lúc đó Trình tiểu thư đã là bạn gái của người khác rồi. Trần tiên sinh kể từ năm nhất đại học, mỗi đêm đã tự nhủ lòng rằng tư tưởng đến vợ của người khác là việc đáng hổ thẹn, nhưng mà trái tim cứ càng bị đánh mắng nó lại càng cứng cáp lớn lên.

Cuối cùng, anh đen dần.

Dựa trên nguyên tắc vĩ đại là hạnh phúc là phải đấu tranh mới có, phụ nữ là phải giành giật mới được, vào năm tư lúc Trình tiểu thư sắp tốt nghiệp, anh cũng nắm được cơ hội...

Khi đó Trình Y Nhiên hay cãi nhau với bạn trai là Dịch Nam, nguyên do chẳng bởi vì ai, chỉ vì mỗi người đều nóng lòng với con đường riêng sắp tới, không có mâu thuẫn cũng có thể âm ỉ tạo ra những mâu thuẫn nhỏ. Đúng lúc đã qua ba năm kháng chiến, Trần tiên sinh đã có tương lai xán lạn trên danh nghĩa là “bạn tốt” của Trình tiểu thư.

Một ngày cuối tuần, Trần tiên sinh lấy lý do là đi thực tiễn, mời Trình tiểu thư ăn cơm, xong lại nhân tiện đi dạo trên con đường đèn chiếu từ mùa ngoài trường học, thật không may, vừa vận nhìn phải Dịch Nam tiên sinh đang ở cùng một cô nhân viên.

Khuôn mặt Trình tiểu thư nhất thời biến sắc, muốn xông ra để hỏi cho rõ ràng, Trần tiên sinh nhân cơ hội ngăn lại, ra vẻ thần bí nói: “Chỉ như thế này không hay đâu, dù sao đàn ông cũng cần chút thể diện.”

Trình tiểu thư ngẫm nghĩ cũng có lý, gọi một cú điện thoại để chất vấn: “Anh đang ở đâu?”

Dịch Nam ngăn người: “À, ở bên ngoài.”

“Một mình?”

“Uhm”

“Dịch Nam, chúng ta chia tay đi.” Trình tiểu thư cúp điện thoại “oa” một tiếng khóc òa lên.

Trần tiên sinh nắm lấy cơ hội lúc Trình tiểu thư đang đau lòng kéo cô tới công viên, mua bia để bên cạnh, chìa vai ra cho Trình tiểu thư lau nước mắt.

Trình Y Nhiên vừa uống bia vừa khóc, cuối cùng cô nghĩ ra một điểm, chộc chộc đầu Trần Hựu Lâm nói: “Sao hôm nay cậu lại gọi tôi đi ăn, sao hôm nay lại để tôi đi dạo phố chứ, nếu tôi không thấy thì tốt rồi, không thấy thì tốt rồi!”

Trần Hựu Lâm thật thà đã bị đánh trúng mấu đấy: “Ừ, tôi thừa nhận thấy tình cảnh như vậy, tôi rất vui.”

“Cậu là biến thái à? Thích nhìn phụ nữ khóc?”

“Tôi thích thấy em thất tình.” Trần Hựu Lâm gãi gãi đầu nói: “Như vậy, tôi mới có cơ hội.”

Trình Y Nhiên ngắc nhiên một hồi, ngăn người chán rồi mới phun nước bọt hỏi: “Cậu ... cậu không phải là ý đấy ... ý đấy chứ?”

Trần Hựu Lâm hít sâu một hơi, hét: “Trình Y Nhiên, tôi chính là thích em!”

Trình Y Nhiên trong nháy mắt choáng váng, nước mũi chảy xuống cũng quên cả chùi, vẫn là Trần Hựu Lâm nhìn không nổi, lấy tay áo mình lau đi cho cô, anh cúi đầu nói: “Tôi nhịn mấy năm nay rồi ... hôm nay cuối cùng cũng có thể bày tỏ, em muốn đánh tôi, xin nhẹ tay một chút.”

Trình Y Nhiên đương nhiên không đánh anh nữa, cô chỉ làm bầm máng: “Đàn ông các người đều là lũ khốn kiếp, một tên hai tên đều khốn kiếp.”

Sau đó không lâu, Trình Y Nhiên biết được, Dịch Nam đã cho Trần Hựu Lâm một trận ra trò.

Ân oán giữa hai người đàn ông tranh giành phụ nữ chúng ta sẽ không kể nhiều cho một, chỉ là từ đó có thể thấy được, tình cảm của Trần tiên sinh dành cho Trình tiểu thư ngay từ đầu đã ý thức được gian nan cực khổ, chỉ cần phát hiện ra Trình tiểu thư có tí tạo nào không vừa ý, anh sẽ lại làm nũng, lần lộn ra về đáng thương, quần lấy Trình tiểu thư tới khi cô ngoan ngoãn đầu hàng mới thôi.

Chỉ là kết quả cuối cùng của lần tình cờ gặp lại mới tình đầu là --- Trần tiên sinh ăn rất sung sướng, Trình tiểu thư ngủ rất thoải mái, Trần tiên sinh ốm rất nghiêm trọng.

Đúng vậy, kẻ giả bộ đáng thương này qua một đêm vận động quá tải ... ốm rồi.

Theo cách nói của Trình tiểu thư thì: “Anh đúng là tên ngốc vô dụng!”

Bạn đang đọc truyện *Trần Tiên Sinh Và Trình Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trình Y Nhiên đo nhiệt độ cho Trần Hựu Lâm, 38 độ 6. Trần tiên sinh cứ thế làm ầm ĩ: “Vợ, vợ ơi, đưa anh đi bệnh viện, anh sắp chết rồi, anh bị thiếu đốt đến choáng váng rồi, sau này không còn ai nấu cơm, quỳ bàn giặt cho vợ nữa rồi.”

Trình Y Nhiên hung hăng cầu một cái lên tay Trần tiên sinh: “Anh là bùn nặn lên sao? mà có thể bị nung chảy?”

Trần tiên sinh hai mắt rom rớm ngược nhìn Trình tiểu thư: “Anh là chocolate nặn lên đấy, dễ bị nóng chảy ...”

Trình tiểu thư thờ dãi: “Anh là một Lâm Đại Ngọc Lâm Đại Ngọc (*) nha, nhà chúng ta cũng đâu phải cái Giả phủ vùng tiền hoang phí kia, đi bệnh viện cái gì, bệnh viện bây giờ mà là nơi cho người đi sao? Em xuống dưới nhà mua cho anh hai viên hạ sốt, anh uống tạm đi, không thấy hạ sốt thì lại đi truyền dịch tiếp.”

(*) Tên nhân vật trong tiểu thuyết *Hồng Lâu Mộng* của Tào Tuyết Cẩn.

Trần tiên sinh túm lấy góc áo vợ nói: “Em về sớm chút nhé.”

Trình tiểu thư mạnh miệng nói không thương Trần tiên sinh, nhưng mà ra đến cửa liền vội vội vàng vàng chạy. Trần tiên sinh thấy Trình tiểu thư đi rồi, lập tức không rên rĩ nữa, nằm yên trên giường, lặng lẽ dưỡng bệnh.

Nằm một hồi, Trần tiên sinh bắt đầu ngửa tay, anh gọi điện thoại cho Trình tiểu thư, sau một con rên rĩ mới nói: “Vợ ơi, anh muốn ăn sườn hầm cà chua.”

Bên kia đồng ý rồi, Trần tiên sinh cũng cúp máy. Nhưng được vài phút, Trần tiên sinh ngửa tay lại gọi cho vợ lần thứ hai: “Vợ ơi, anh muốn ăn sườn xào chua ngọt.”

Bên kia cũng đồng ý rồi, Trần tiên sinh cảm thấy há lỏng há dạ cúp máy. Lại qua vài phút nữa, Trần tiên sinh gọi điện lần thứ ba, còn chưa mở miệng đã bị mắng cho vuốt mặt không kịp, mắng xong rồi, Trình tiểu thư còn đang thờ hờn hờn lại hỏi: “Còn muốn ăn gì nữa?”

“Anh ... thấy túi của em còn đặt trên bàn ngoài phòng khách, trên người em có tiền chứ?”

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lúc, sau đó Trần tiên sinh lại bị mắng một trận toi tả nữa.

Trần tiên sinh cơ thể tốt, uống thuốc vào chẳng lâu sau là hạ sốt rồi, lúc chạng vạng, Trình tiểu thư sờ trán anh thấy đã khôi phục nhiệt độ bình thường, cô thờ phào nhẹ nhõm, xoa tóc Trần tiên sinh nói: “Lần sau nếu em ốm, sẽ cắt lực gãy vò anh một trận, bắt anh trả nợ.”

Trần tiên sinh dụi dụi đầu vào tay vợ, cười tủm tỉm nói: “Được, em giầy vò anh hết sức càng tốt, anh thích bị em giầy vò, cả đời cứ quần quýt triền miên trong giầy vò.”

Mặc dù kết hôn cũng lâu rồi, nghe anh nói như vậy, Trình tiểu thư vẫn có thể lặng lẽ đỏ mặt, cô ho khan một tiếng, vòng vo lảng sang chuyện khác: “Trần Hựu Lâm, sau này anh liệu có bị hói đầu không a?” Trình tiểu thư chỉ chỉ lên đỉnh đầu Trần tiên sinh nói, “Bên trái tóc mọc rất dày, trơn bóng hơn hẳn bên phải.”

“Em sẽ ghét bỏ anh ư?”

Trình tiểu thư trầm tư một lúc: “Có lẽ sẽ không ghét bỏ, em lấy tóc của em cho anh làm tóc giả, chỉ cần em chưa bị hói, anh cũng không lo bị hói đầu.”

“Vợ ơi! Anh cảm động quá, hôn một cái, hôn một cái đi!”

“Tránh ra. Trong người anh còn mầm bệnh, đừng đụng vào em!”

Bạn đang đọc truyện *Trần Tiên Sinh Và Trình Phu Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Trình tiểu thư mở giỏ hàng của mình ra, ngạc nhiên phát hiện tất cả đồ trong đó đều không thấy nữa, cô ngạc nhiên trong chốc lát, bỗng nhớ ra đã từng xem trên weibo có một ông chồng mua hết tất cả đồ ở trong giỏ hàng của vợ, coi đó là quà tặng vợ nhân ngày kỷ niệm kết hôn, Trình tiểu thư đỏ mặt ... lẽ nào Trần Hựu Lâm rút cuộc đầu óc được mở mang, đã muốn lãng mạn rồi?

Sina Weibo là một microblogging website của Trung Quốc, là một trong những trang mạng phổ biến nhất ở đất nước này, được sử dụng bởi hơn 30% số người dùng internet.

Nhưng cô chuyển mắt sang chỉ nhìn thấy một gã to xác đang nằm ngù ngù khò khò trên giường bày ra một chữ đại, lập tức cảm thấy cách nghĩ này không có khả năng thành hiện thực. Trình tiểu thư neho mắt, nghĩ: “Lẽ nào là tên gốc này tự mua cho mình nhiều đồ quá, nên phải xóa sạch?”

Nghĩ như thế, Trình tiểu thư đứng ngồi không yên, cô nằm bò trên giường, ra sức nhéo móng Trần tiên sinh: “Trần Hựu Lâm! Anh có phải làm chuyện xấu gì rồi không?”

Cảm giác đau chậm chạp hơn là cơn buồn ngủ, Trần tiên sinh trở mình mơ mơ màng màng đáp một câu: “Anh là người tốt.”

Trình tiểu thư tiếp tục nhéo móng chồng: “Đồ trong xe hàng của em sao lại không thấy nữa, có phải anh xóa hết rồi không!”

“Ah ...” Trần tiên sinh bực mình dụi dụi gối đầu, tránh khỏi tay vợ: “Anh mua rồi.”

Trình Y Nhiên ngẩn người: “Cái gì?”

“Anh mua rồi, ừ ừ ...”

Trình Y Nhiên im lặng hồi lâu, lẳng lặng nằm xuống bên cạnh người Trần tiên sinh, dựa vào lưng chồng thương hại nói: “Trong đây nhiều đồ em chỉ muốn nhìn một chút thôi a, anh mua làm gì, lãng phí tiền.” Qua một hồi, cô lại dụi dụi lên lưng Trần tiên sinh, cười ngọt chết người nói: “Hiếm khi anh có chút tế bào lãng mạn, em vẫn không thấy hối hận khi đó gả cho anh.”

Mấy ngày qua đi, chuyển phát nhanh đưa đồ tới, Trình tiểu thư vui mừng hơn hở mở ra, sau đó mặt sa sầm: “Những thứ này là cái gì?”

Ngồi trên sofa xem TV, Trần tiên sinh thản nhiên liếc qua một cái, trả lời: “Đồ trong giỏ hàng của em lúc trước đấy.”

Trình tiểu thư bỏ từng thứ từng thứ ra, cà vạt, comple, giầy da, toàn bộ là đồ của đàn ông, Trình tiểu thư xoắn xuýt “Nhưng mà sao toàn là đồ đàn ông vậy? Quần áo của em đâu ? giầy đâu?”

Trần tiên sinh nhắm mắt bò khô, nói qua quýt: “Anh biết phụ nữ các em đều thích xem một số thứ, bao nhiêu thứ chỉ xem chứ không nghĩ sẽ mua, trong xe hàng của em nhiều đồ như vậy, anh chỉ nhặt lấy mấy thứ hữu dụng để mua thôi, vẫn là vợ anh rất tốt với anh, bên trong nhiều đồ như thế đều là giúp anh chọn, thật tốt.”

Trình tiểu thư quay đầu lại mặt lạnh tanh nhìn chằm chằm Trần tiên sinh: “Anh dựa vào cái gì mà chắc chắn là những thứ này nhất định có ích, không phải chỉ là em muốn xem thôi sao?”

“Bởi vì vợ anh yêu anh!”

“Anh đi chết đi!” Trình Y Nhiên hung dữ ném quần áo lên người chồng, “Tối nay anh tự đi mà ngủ với Thịt Viên đi!”

“Hả? Sao lại đã tức rồi, vợ ơi, anh lần cho em xem được không? Anh diễn trò cho em!”

“A a, sao lúc đầu tôi lại lấy đồ vô lại như anh chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Trần Tiên Sinh Và Trình Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Hôm nay Trình tiểu thư bị ức hiếp ở chỗ làm, ôm một bụng tức về nhà, Trần tiên sinh còn chưa về, cô liền bắt đầu thu dọn nhà cửa, làm cơm tối.

“Vợ à!” Trần tiên sinh mở cửa, giày còn chưa cởi, đã đứng ngay ở cửa hò hét: “Có chuyện tốt!”

Trình tiểu thư buộc tạp dề, cầm muối ra khỏi phòng bếp, dừng dừng nói: “Thế nào, nhặt được vàng hả?”

“Thô tục” Trần tiên sinh vui vẻ nhiệt tình mở ra tờ tranh tuyên truyền trong tay, “Hiệu ảnh ở tiểu khu bên cạnh có khuyến mãi đấy.”

Trình tiểu thư thờ ơ đáp lời: “Thế à, chụp ảnh nghệ thuật cho chó không lấy tiền hả? Đưa Thịt Viên nhà chúng ta đi kiểm hòi.”

Trần tiên sinh bị tổn thương, tức giận quăng cặp tài liệu lên sofa, dọa cho Thịt Viên đang nằm ngáy trên sofa sợ đến run cầm cập, nghi hoặc nhìn nam chủ nhân. Nam chủ nhân không nên nét của nó, tức giận thở hổn hển: “Trong mắt em cũng chỉ có Thịt Viên thôi!”

Trình tiểu thư nhủ mảy: “Nếu không thì, anh cũng lăn lộn trên đất làm trò thử coi? À, anh có thể nhí, em suyết chút nữa thì quên” Nói xong, cô tự vào phòng bếp.

Trần tiên sinh tức đến xanh mặt, ngồi trên sofa hờn dỗi hồi lâu, không thấy ai đến dỗ, anh lại tự mình điều chỉnh tâm trạng, lác mông chạy theo vào phòng bếp, nhìn thấy bóng dáng bận rộn của Trình tiểu thư, Trần tiên sinh trách móc: “Em không yêu anh nữa, cũng không đến dỗ anh”

Trình tiểu thư không thèm quay đầu lại, thân nhiên nói: “Em yêu anh, cầm bát đĩa ra ngoài, sắp được ăn rồi.”

Thái độ của Trình tiểu thư khiến Trần tiên sinh tổn thương nghiêm trọng, tiến lại phía sau lưng Trình tiểu thư, bắt mẫn nói: “Em không yêu anh nữa! Cũng không thèm đối xử nghiêm túc với anh!”

“Anh ằm ỉ đủ chưa, không cầm bát đĩa thì ra ngoài thu xếp bàn ghế đi.”

“Em khinh thường anh! Em lạnh nhạt với anh như vậy!” Môi run rẩy, Trần tiên sinh nói: “Trình Y Nhiên, em phụ anh.” =>) ông chồng này ko ngày nào ko diễn kịch

Trình tiểu thư bị ằm ỉ làm phiền, tắt bếp, quay người lại, mắt lạnh nhìn Trần tiên sinh: “Anh có tin là em sẽ đem tất cả thức ăn có thịt cho Thịt Viên liếm qua một lần rồi mới để anh ăn không?”

Trần Hựu Lâm ké mắt ngó nhìn món ớt xanh xào thịt đang bốc khói nghi ngút, hít một hơi ưỡn ngực, xoay người đi rút bát đĩa mang ra, bước nhanh ra ngoài phòng bếp rồi mới ngoan ngoãn nói: “Vợ ơi, bàn dọn xong rồi, em mau lên chút, đối chết đến nơi rồi.”

Ăn cũng lưng lửng dạ rồi, Trần tiên sinh mới cầm thẻ khách hàng của tiệm chụp ảnh để lên bàn, chỉ vào một loại hình dịch vụ trong đó cho Trình tiểu thư xem

“Cái gì? Tìm lại ký ức kiếp trước.” Trình tiểu thư bĩu môi nói, “Kiếp trước chúng ta có quen sao, sao em không nhớ nhí.”

“Chính thế, chính vì thế nên em phải tìm lại ký ức kiếp trước.” Trình tiên sinh hăng hái hơn hờ nói, “Bảo là trước khi chụp ảnh nghệ thuật, sẽ có biên kịch viết kịch bản đo ni đóng giày cho chúng ta, sau đó để hai người chúng ta diễn, có thể quay phim, có thể chụp hình, có phải trò này rất thú vị không?”

Trình tiểu thư vui đầu ăn cơm. “Không đi, không rảnh.”

“Anh đặt trước mắt rồi!”

“Được lắm! Trần Hựu Lâm anh lại lãng phí tiền!”

“...”

Trần tiên sinh im lặng một lúc, rất chi là ằm ỉ vò thẻ khách hàng lâu bà lâu bầu, “Sắp tới là kỷ niệm ngày cưới lần thứ hai rồi, dạo này công việc của em

cũng bận rộn, anh cũng không dễ dàng gì mới thấy có chút thời gian, muốn để em nghỉ ngơi một chút, em không đi ... em không đi thì thôi, tự anh đi tìm lại kỷ ức kiếp trước, 50 năm sau, khi em và anh cùng lục tìm ảnh cũ cũng chỉ thấy bóng anh một mình lẻ loi, đơn độc ... chỉ có mình anh ...”

Trình tiểu thư day day trán: “Được, được rồi, nghe lời anh, nghe lời anh.”

Bạn đang đọc truyện *Trần Tiên Sinh Và Trình Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Vào ngày chụp ảnh nghệ thuật, Trình tiểu thư ăn vận theo kiểu học sinh thập niên 80, có vẻ như chẳng còn gì để nói: “Trần Hựu Lâm, anh có thể để em chỉ ra chỗ bất hợp lý của cái kiếp trước này không?”

Trần tiên sinh lại không đồng ý: “Bộ quần áo này hay đấy chứ, rất xứng với anh và em.”

“Máu chốt không phải ở quần áo! Nếu như chúng ta là người của thập niên 80, cũng chính là nói chúng ta yêu nhau được có vài năm thì đã chết rồi. Hai chúng ta nên ở độ tuổi như bố mẹ chúng ta chứ, nếu chết yểu như thế, kiếp trước anh và em là tự tử vì tình hay là vì yêu nhau lắm cắn nhau đau mà đâm cho đối phương một nhát ...”

Trần tiên sinh đưa mắt nhìn xa xa: “Hoặc là chúng ta có một câu chuyện cổ tích tình yêu thê lương mà đẹp đẽ.”

“... Thôi đi” Trình tiểu thư bắt lực vui đầu đọc kịch bản, lát sau lại thấy cơ mặt giật giật “Cái này ... là biên kịch đo ni đóng giày cho chúng ta sao?”

“Phải, phải!”

“Chuyện tình giữa phú nhị đại năm 80 và một tiểu thư khuê các phong kiến ... Anh chắc chắn thời gian đó Trung Quốc vừa mới cải cách mở cửa? Anh chắc chắn thời gian đó vẫn còn tiểu thư khuê các gia đình phong kiến? Anh chắc chắn đầu óc vị biên kịch này ...” Trình Y Nhiên ngừng lại một chút, dùng một cách nói uyển chuyển, nhẹ nhàng hơn “Chưa từng bị cửa kẹp?”

Phú nhị đại: cậu ấm, cô chiêu thế hệ thứ hai trong những nhà giàu có.

Trần tiên sinh thuộc trường phái bình tĩnh: “So với phim truyền hình bây giờ hay hơn nhiều chứ gì, dù gì cũng chỉ quay phim vài phút thôi, còn lại đều là chụp ảnh, không sao, không sao.”

Trình tiểu thư thở dài một hơi, Trần tiên sinh nắm tay vợ, khe khẽ véo mặt vợ: “Cười một cái đi, những chuyện khác không quan trọng, điều quan trọng nhất hôm nay là khiến em vui vẻ, nếu em không vui thì tất cả những thứ anh sắp đặt đều thành phí công rồi.”

Trình Y Nhiên im lặng một hồi, về mặt dịu lại.

Quay phim chỉ có 3 phút để giải thích bối cảnh của câu chuyện, còn lại sau đó đều là chụp ảnh. Lúc bắt đầu ghi hình, Trần tiên sinh quay lưng về phía Trình tiểu thư bày ra tư thế ác nghiệt, vô tình: “Chúng ta vẫn nên chia tay đi.”

Lúc đó, Trình tiểu thư vẫn còn chưa nhập vai, cô neho mắt lại: “Anh nói cái gì?”

Trần tiên sinh tiếp tục vô tình mà ác nghiệt: “Chúng ta chia tay đi.”

Trình tiểu thư khoanh tay: “Được, về nhà anh tự thu xếp quần áo mà biến đi.”

Trần tiên sinh ngạc nhiên: “Chờ chút, vợ à, tình tiết vở kịch không phải diễn như thế! Còn nữa, anh và em nói chia tay, sao em lại dễ dàng đồng ý thế, chả có chút lưu luyến gì cả, hợp lý sao!”

Trình tiểu thư giận dữ nói: “Anh cũng không nhìn xem kịch bản này viết cái gì! Hợp lý ư, Trần Hựu Lâm, hồi em và anh còn yêu nhau, anh dám nói hai chữ “chia tay” sao?”

“Đây là chuyện kiếp trước, nói không chừng kiếp trước anh dám thì sao!”

“Anh dám!” Trình tiểu thư tròn tròn mắt.

Trần tiên sinh cúi đầu: “... Không dám.”

Người của tiệm chụp ảnh thấy tình hình không ổn, nhao nhao tới thuyết phục, Trình tiểu thư gãi đầu nói muốn nghỉ ngơi một chút, một mình đi tới bãi cỏ dưới gốc đa, ngồi xuống nhìn mây trắng xa xa không biết đang nghĩ gì, Trần tiên sinh bấu môi, về mặt âm ức, nhìn bóng lưng Trình tiểu thư một hồi lâu rồi, anh cũng gãi đầu rón rén đi qua.

“Vợ ơi . . . em không muốn chụp thì chúng ta về nhé?” Anh nói xong câu này, ngồi xuống bên cạnh Trình tiểu thư. Nhưng nhìn lại thì thấy Trình tiểu thư đã nhắm mắt rồi, đầu gật gà gật gù hơi cúi về phía trước, đúng là chịu không nổi nữa ngủ gật rồi.

Trần tiên sinh thấy mắt vợ thâm quầng, lại đau lòng, mấy ngày này Trình tiểu thư làm việc bận rộn quá vẫn chưa được nghỉ ngơi tốt, anh nghĩ là tâm trạng cô không tốt mới đưa cô ra ngoài chơi một chút, nhưng lại quên mất là bây giờ điều cô cần nhất là một giấc ngủ ngon.

Trần Hựu Lâm lặng lẽ ngồi lại gần bên vợ, sau đó ngả đầu Trình Y Nhiên lên vai mình, để cô dựa vào anh, ngủ cho ngon.

Cuối cùng, ảnh chụp chuyển tìm lại hồi ức kiếp trước của họ chỉ có hình ảnh Trình tiểu thư dựa vào vai Trần tiên sinh ngủ ngon lành, thế nhưng rất nhiều năm sau đó, Trần tiên sinh vẫn nhớ như in ngày đó ánh mặt trời xuyên qua tán cây rất âm áp, bầu trời phía sau đám mây trắng rất xanh, cảm giác vai hơi trầm xuống khiến đáy lòng anh an ổn, hạnh phúc không gì sánh được.

Trần tiên sinh nghĩ, hạnh phúc của “trước đây” quá xa xôi, mặc kệ anh có đuổi theo cật lực thế nào cũng không kéo về lại được, nhưng hạnh phúc của “sau này” lại nằm trong tầm tay, bởi vì anh biết, chỉ cần nắm giữ hiện tại, những tháng ngày sau này sẽ luôn có hạnh phúc kề bên.

Ngày tháng thấm thoát, lại đã tới đêm 30, Trình tiểu thư và Trần tiên sinh đang đứng trước cửa nhà mình dán lên đôi câu đối chẳng ra đâu vào đâu do hai vợ chồng tự tay viết. Vế trên: toan diêm khổ lạt hỉ nộ ai . Vế dưới: thái mễ du diêm tương thố trà. Hoành phi: Vô nhất bất nhân sinh.

ai người nhìn câu đối cười ngây ngô đến nửa ngày.

"Lại một năm tới nữa rồi."

"Phải."

Lại một năm, có em bên mình, vạn hạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trần Tiên Sinh Và Trình Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.